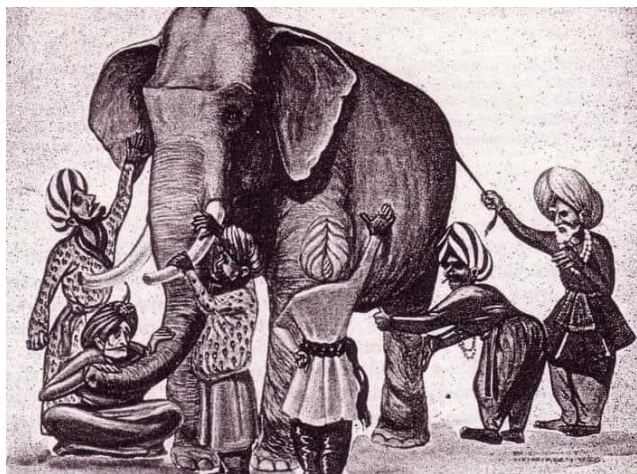

A leláncolt elefánt

Kissrác koromban imádtam a cirkuszt, a legjobban pedig az állatokat szerettem a cirkuszban. Főleg egy elefánt vonta magára a figyelmemet, később megtudtam, hogy más gyerekeknek is ő volt a kedvence. Az

előadás alatt az a hatalmas állat csodákat művelt mérhetetlen súlyával, hatalmas méretével és erejével... De az elő-adás után is, meg nem sokkal azelőtt is, hogy visszajött volna a színpadra, az elefánt egyik lábánál fogva mindig láncra volt kötve egy kis karóhoz.

Vékonyka kis karó volt, alig pár centinyire a földre szúrva. A lánc ugyan vastag, erős volt, számomra mégis nyilvánvalónak tűnt, hogy ha egy állat képes egyetlen rántással tövestől kitépni egy fát, akkor könnyűszerrel kiszabadíthatná magát e karó fogságából és elszaladhatna.

A rejtély továbbra is egyértelmű számomra: Akkor meg mi tartja ott? Miért nem szalad el?

Öt-hat éves koromban még bíztam az idősebbek tudásában. Megkérdeztem hát egy tanárt, az egyik szülőmet vagy nagybácsimat, mi a titka az elefántnak. Egyikük azt felelte, az elefánt azért nem szökik meg, mert idomítva van.

Erre én magától értetődően azt kérdeztem: „Hogyha idomítva van, akkor meg miért tartják láncon?”

Nem emlékszem, hogy megnyugtató választ kaptam volna. Idővel aztán elfelejtettem az elefánt és a karó rejtélyét, csak akkor jutott eszembe, amikor másokkal is találkoztam, akik szintén föltették magukban ezt a kérdést.

Pár éve rájöttem, hogy szerencsére valaki nekem elég okos választ adott a kérdésre:

A cirkuszi elefánt azért nem szökik meg, mert egészen kicsi korától fogva egy ehhez hasonló karóhoz kötve él.

Behunyt szemmel magam elé képzeltem a védtelen, újszülött elefántot a karóhoz kötve. Biztos vagyok benne, hogy abban a pillanatban a kiselefánt rángatta-cibálta magát, erővel igyekezett ki-szabadulni a béklyóból. Ámde hiába erőlködött, nem sikerült, mert hozzá képest nagyon erős volt az a karó.

Elképzeltem, ahogy kimerülten alszik, s hogy másnap újból megpróbálja, és harmadnap is, negyednap is... Mígnem aztán - és az a nap szörnyű lehetett az állat életében - belenyugodott, hogy nem tehet semmit, és megbékélt a sorsával.

Az a hatalmas, erős elefánt, amelyet a cirkuszban látunk, azért nem szökik meg szegény, mert azt hiszi, hogy nem tud.

Még él benne az emlék, hogy milyen tehetetlennek érezte magát nem sokkal azután, hogy megszületett.

És ami a legrosszabb, soha nem vonta komolyan kétségbe ezt az emlékét.

Soha, de soha többé nem tette próbára az erejét...

/Jorge Bucay: Életmesék/